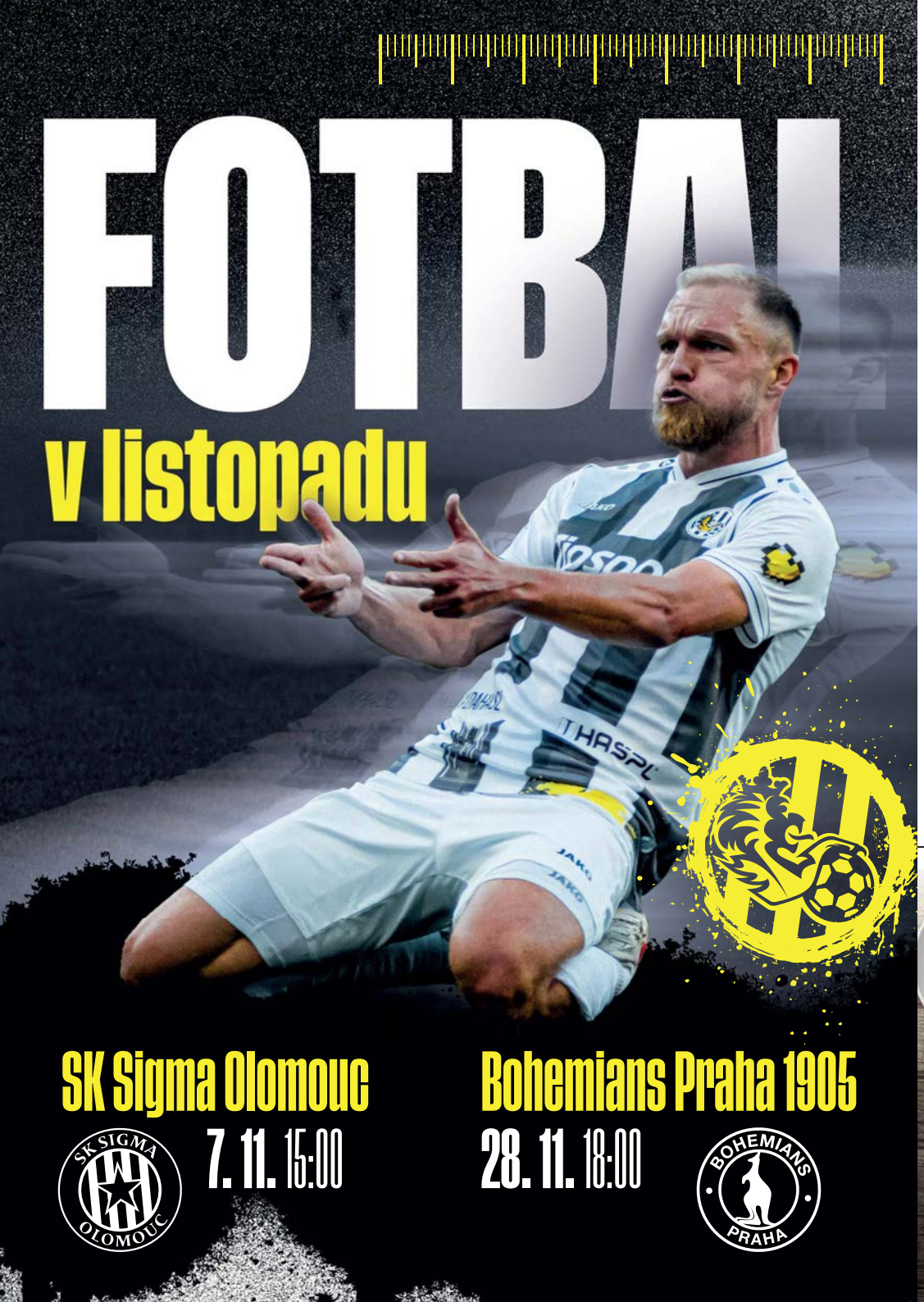
Salonky

Za úsměvem

Pavlína Springerová

Editorial

Tomáš Kulhánek

VÍC NEŽ TITULNÍ STRANA

Každou osobnost, která se objeví na titulní straně Salonek, bereme tak trochu za svou. Její příběh s námi zůstává i poté, co nové číslo odejde do tiskárny. O to víc nás zasáhla zpráva o úmrtí rektora Univerzity Hradec Králové Jana Kříže. Na titulce byl v lednu 2024. Později přijal pozvání do poroty prvního ročníku Cen Salonek. A letos se o něm mezi porotci mluvilo znovu, tentokrát už jako o jednom z možných laureátů. Není divu. Uznávaný fyzik a pedagog, který podporoval mladé talenty a postupně stanul v čele fakulty i celé univerzity, toho za svůj život dokázal neuvěřitelně mnoho. Nekrolog jsme zveřejnili na webu. Nechtěli jsme ale, aby jeho jméno v listopadovém magazínu chybělo. Jeho odchod nám připomněl, jak důležité je oceňovat výjimečné lidi, dokud jsou mezi námi. A také jak vzácné je mít možnost je osobně poznat. Děkujeme, pane rektore. ■

PAVLÍNA SPRINGEROVÁ / STR. 4 ▹ 9

TOMÁŠ PEŠEK
str. 10 ▹ 13

JUNIORSKÁ LIGA MISTRŮ
str. 18 ▹ 19

DANIEL PEK
str. 20 ▹ 22

OBSCENE EXTREME
str. 23

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: V Kopečku 163, Hradec Králové 500 01, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Roman Vacek, tel.: 722 513 005, roman.vacek@salonkyhk.cz, Michal Bogáň, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@trutnovinky.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Martin Brhel, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: fronte s.r.o., Studánecká 1120, 530 03 Pardubice, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Václav Kracík.

INZERCE

PAVLÍNA SPRINGEROVÁ

Ukázalo se, že Facebook není obrazem Hradce

Krabičky rozházené po ulicích, každodenní nenávist na sociálních sítích a nakonec volební vítězství, které překonalo její vlastní očekávání. Hradecká primátorka Pavlína Springerová mluví o zadostiučinění, ale také o tom, proč se snaží před osobními útoky chránit svou partnerku a dvě dcery. V otevřeném rozhovoru pro Salonky vzpomíná na dvě zkušenosti s rakovinou, mluví o vlastní soutěživosti i o tom, co ji čtyři roky v čele města naučily. A vysvětluje, co chce během dalších čtyř let změnit na Benešovce, kdy by se mohlo začít opravovat Velké náměstí a jaké změny čekají hradecké řidiče.

TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: VÁCLAV KRACÍK

Po čtyřech letech v čele Hradce a velmi ostré kampani jste vyhráli volby výrazněji, než jste sama čekala. Co se vám honilo hlavou, když bylo jasné, že jste zvítězili?
Myslím, že nejlepším slovem je zadostiučinění. Měla jsem pocit, že jsme čtyři roky pracovali pro Hradec dobře. Určitě jsme neudělali všechno bezchybně, vždycky můžeme něco vyřešit lépe. Ale byl to ohromně úlevný pocit. Ukázalo se, že lidé dokážou ocenit čtyři roky tvrdé práce a nenechají se strhnout negativní kampaní a všudypřítomnými hejty na sociálních sítích. Naštěstí se ukázalo, že facebook není lakmusovým papírkem naší společnosti. Pro mě je to velká radost, úleva a pozitivní zpráva o Hradečácích.

Krabičky v ulicích, nenávistné komentáře na sociálních sítích, osobní útoky. Byla během kampaně chvíle, kdy už jste si říkala, že je toho opravdu příliš?
Tlak byl obrovský. Dennodenní hnus tekoucí ze všech možných koutů sociálních sítí není nic, co by člověku dělalo dobrou náladu. Opravdu přes čáru ale podle mě byla kampaň s krabičkami. My jsme ji nakonec dokázali využít tak, že se z ní stala naše vlastní aktivní kampaň. Když jsme rozházené krabičky uklízeli, mluvili jsme přitom s lidmi a vysvětlovali jim situaci. Lidé byli rádi, že ve městě uklízíme a aktivně k tomu přistupujeme. Myslím, že ani na sociálních sítích na tu kampaň nenaskočili.

Část útoků nemířila na vaši práci, ale na váš vzhled nebo na to, že žijete s partnerkou a vychováváte dvě děti. Jak to prožívají vaši nejbližší? A jak před tím chráníte děti?
Snažím se rodinu vůbec nezatěžovat tím, co se odehrává na sociálních sítích. Facebook v rodině – kromě mých rodičů – naštěstí nikdo nesleduje. Doma vlastně vůbec neřešíme pracovní, tedy politické záležitosti, a snažím se je tak od toho maximálně uchránit. Nerada bych totiž nakládala ještě své rodině na hřbet to, co musím unést já sama. To je podle mě jediný způsob, jak to ve zdraví přežít. Pro mě osobně je důležitá psychohygiena. Potřebuji mít prostor jít si zasportovat, vyrazit do přírody nebo na hory a být s rodinou, která mi dodává sílu a energii. Musela jsem si v sobě také velmi výrazně posunout hranici toho, co dokážu snést, ale zároveň si to nebrat k srdci a neužírat se tím. Často prostě musíte některé věci přejít, jinak to nejde.

Když ještě zůstaneme u rodiny, váš otec se po revoluci zapojil do komunální politiky a veřejné dění se u vás doma vždycky probíralo. Jak vás to ovlivnilo? Radíte se s ním dodnes?
O politice se určitě bavíme, ať už komunální, nebo celostátní. Moji rodiče ale nemají tendenci mi říkat, co mám dělat, jak se mám chovat nebo co mám říkat. Když je potřeba, diskutujeme o tom, ale nijak mi do práce nezasahují. Co mě určitě ovlivnilo, bylo to, že jsem od dětství mohla zejména od táty sledovat, jak by měla probíhat komunikace mezi lidmi. Jak hledat kompromisy, jak řešit problémy, ať už v pracovních, nebo politických vztazích. To pro mě bylo hodně formující.

Říkáte o sobě, že jste velmi soutěživá a nerada prohráváte. Zároveň ale často pochybujete sama o sobě. Jak to jde dohromady?
Velmi dobře. Myslím, že každý člověk by měl mít přirozenou a přiměřenou sebereflexi. To neznamená, že nad sebou budete každý večer plakat. Ale měli byste se občas zastavit a říct si, že nějaký problém mohl být vyřešen jinak nebo že komunika-

INZERCE

ce mohla být lepší a empatičtější. Je to podobné jako ve sportu. Zahrajete nějaký balon a řeknete si, že jste ho mohli zahrát lépe, rychleji nebo přesněji. Podle mě se soutěživost a sebereflexe dobře doplňují. S věkem už navíc člověk zjišťuje, že spoustu jednotlivých momentů prostě vyhrát nedokáže. Ale nemusíte vyhrát každý z nich. Důležitý je celkový výsledek za určité období. Tam je pak fajn, když máte dobré skóre.

V mládí jste podle svých slov viděla řadu věcí radikálněji, dnes víc hledáte kompromisy. Jak vás v tom změnily čtyři roky na radnici?
Ještě silněji jsem si uvědomila, jak zásadní je neustálá komunikace. V momentě, kdy přestanete lidem věci vysvětlovat, začnou vznikat úplně zbytečné problémy a překážky. Na komunikaci jsem byla zvyklá už z předchozí práce, ale tady je to skutečně ten největší úkol. A nejde jen o politiku. Do mé kanceláře přicházejí lidé na pracovní jednání, občané chtějí řešit svoje problémy, někdy si chtějí jen popovídat. Dveře jsou otevřené a žádný problém bych neměla přehlížet. Zároveň se ale musím naučit některé věci delegovat, abych se neutavila řešením problémů, které buď vyřešit nejdou, nebo je může vyřešit někdo jiný. Zvládat permanentní komunikaci je podle mě jeden z největších požadavků na člověka v mé pozici.

Dvakrát jste prošla onkologickou léčbou. Když vám lékaři ve 34 letech poprvé oznámili, že máte rakovinu, co se vám honilo hlavou?
Je to brutální rána do života. Člověk žije s představou, že má celý život před sebou, chce dělat spoustu věcí a najednou přijde násilné přerušení všech plánů a úvah. Je to zdrcující moment. V první fázi jsem se musela vypořádat s otázkou: Proč zrovna já? Jenže na tu odpověď nedostanete. Musela jsem tak překonat marné hledání odpovědi, zakousnout se a přijmout nemoc takovou, jaká byla. Věděla jsem, že mám poměrně slušnou šanci rakovinu porazit. Nechala jsem si všechno otevřeně vysvětlit od lékařů a zároveň jsem věděla, že nesmím přestat pracovat, žít a musím zůstat v sociálním kontaktu. Samozřejmě po chemoterapii někdy nemáte chuť být ve společnosti. Pro mě ale bylo důležité neztratit kontakt s lidmi a alespoň do určité míry si zachovat běžný život. Pomáhalo mi to s nemocí bojovat, i když to někdy bylo strašně složité a nefér.

O deset let později přišla rakovina podruhé. Bylo to ještě těžší, když už jste věděla, co vás čeká?
Myslím, že to bylo spíš naopak. Dokázala jsem si věci lépe uspořádat, naplánovat léčbu a věděla jsem zhruba, co budu dělat. Měla jsem spoustu práce, působila jsem na rektorátu univerzity a už jsem tu cestu znala. Znovu jsem byla připravená bojovat. Díky skvělé pomoci a péči lékařů i celého personálu fakultní nemocnice jsem měla velkou důvěru, že se to podaří zvládnout. A podařilo se.

Máte dvě dcery a sama přiznáváte, že byste s rodinou chtěla trávit víc času. Co je na skloubení role primátorky a mámy nejtěžší?
Teď je mladší dcera trochu smutná, že už mě nevidí jezdit na autobusech. (úsměv) Během kampaně mě viděla na každém rohu, ale doma mě bylo méně. Kampaň je vždycky extrémně časově náročná. Každý den jsme byli venku, potkávali se s lidmi a vedli kontaktní kampaň. Teď už je prostor trochu vydechnout. Myslím, že nastal správný okamžik lépe si naplánovat vlastní čas. V následujících čtyřech letech bych si chtěla nastavit určitá pravidla a být sama na sebe při plánování diáře přísnější. Vyhradit si v něm dostatek prostoru, který budu moci věnovat dětem.

Říkáte, že je důležité nezbláznit se ze své vlastní důležitosti. Jak se vám to daří v čele stotisícového města? Máte kolem sebe lidi, kteří vás vrátí na zem?
Důležité je mít kolem sebe lidi, kteří vám otevřeně dokážou říct, že se mýlíte nebo že blbnete. Důležité je i to, aby si člověk zachoval normální život mimo radnici. Mám pořád stejné kamarády, svoji rodinu a snažím se dělat věci, které mě bavily i dřív, i když na ně mám méně času. Ale jestli se mi opravdu daří zůstávat nohama na zemi, to byste se museli zeptat spíš mých nejbližších. Já sama si myslím, že ano. Možná je to i díky zkušenostem s nemocí. Zároveň se snažím hlídat si svoji hodnotovou hierarchii. Ty životní zkušenosti mi pomáhají zachovat si zdravý rozum.

Váš nový tým náměstků bude výrazně mladší než ten dosavadní. Co si od generační obměny slibujete?
Na spolupráci se těším. Omlazení je opravdu výrazné a také proměna zastupitelstva bude poměrně hluboká. Nejsem žádný revolucionář, ale myslím, že je dobré, když se na správě města podílejí lidé, kteří mají velkou část života před sebou, budou ho tady prožívat a dívat se na rozvoj Hradce pohledem své generace. Zároveň je potřeba mít přiměřené ambice, učit se a získávat zkušenosti. Věřím, že si budeme vzájemně naslouchat a diskutovat,

Sledujte nás
na facebooku!

může to být pro Hradec jen dobře. I pro mě osobně bude ta spolupráce trochu osvěžující. Bezpochyby Hradec dostane nový vítr.

Před čtyřmi lety jste nám v rozhovoru řekla: „Chci přesvědčit lidi, že Hradec má na víc." Podařilo se to?
Věřím, že ano. Třeba hradecká osmistovka, to byl úžasný rok, na který by Hradečáci neměli zapomenout. Myslím, že se ukázalo, že Hradec má opravdu na víc. Naším cílem totiž nebylo jen oslavit 800 let, ale také ukázat, že Hradečáci žijí pro své město a chtějí být spolu. Chtějí posilovat svoji identitu a komunitu. Mám radost, že některé akce pokračují. Balonové nebe bychom měli mít minimálně do roku 2030, na Benešovce vznikla komunitní akce, která vytáhla místní obyvatele ven a umožnila jim společně se bavit. Z komunikace s lidmi získávám pocit, že jsou na Hradec ještě hrdější než dřív.

Co vás naopak nejvíc mrzí, že se za uplynulé čtyři roky nepodařilo?
Obecně bych si přála, aby některé projekty postupovaly výrazně rychleji. Někdy je pro mě až depresivní sledovat, jak pomalé některé procesy jsou. Často to ale nejsou věci, které mohu jako primátorka přímo ovlivnit. Nejde o kritiku úředníků, spíš o legislativní a procedurální rámec, který musíme respektovat. Mrzí mě také některá témata, která jsme chtěli prosadit a nepodařilo se to. Například zásady pro developery a investory. Měli jsme je v koaliční smlouvě, ale byly zablokovány.

Benešovka a Velké náměstí jsou dva projekty, na které Hradečáci čekají už dlouhé roky. Co se během dalších čtyř let skutečně změní?
Jsem daleka toho, abych chodila na Benešovku a vyprávěla lidem, že jim za dva, tři nebo čtyři roky všechno opravíme. To by bylo nezodpovědné. Ani před čtyřmi lety jsme neslibovali modré z nebe. Teď jsme ve fázi soutěže na projektanta a máme připravené jednotlivé stavební etapy. Jsem přesvědčená, že během dalších čtyř let se stihne opravit podstatná část Benešovky. Pokud jde o Velké náměstí, předpokládáme, že bychom se k samotné realizaci mohli dostat někdy kolem roku 2029. To by mohl být rok, kdy se rekonstrukce začne skutečně provádět.

Jedním z největších problémů Hradce zůstává parkování. Co se za čtyři roky změní?
Máme připravený jednotný systém parkování, který chceme postupně zavádět mimo zóny ISP, tedy ve zbývající části Hradce. Jeho hlavním cílem je ochrana rezidentů. Chceme, aby člověk, který se vrátí z práce domů, nemusel dlouho kroužit kolem domu a měl vysokou pravděpodobnost, že zaparkuje. Tam, kde to bude možné a smysluplné, chceme počet parkovacích míst navýšit. Prověřujeme například družstevní parkování v ulici Na Potoce mezi Třebší a Moravským Předměstím, kde už máme zadanou studii proveditelnosti. Chceme také omezit parkování dlouhých pracovních dodávek na sídlištích, protože zabírají místa obyvatelům. Součástí systému bude i zpoplatnění parkování. První auto rodiny by mělo stát velmi přijatelnou částku. Pokud ale rodina využívá veřejný prostor pro druhé, třetí nebo čtvrté auto, je podle mě logické, aby cena rostla. Měla by být odstupňovaná. Pokud má jedna rodina tři auta a sousední jen jedno, ale přijíždí večer později, může se snadno stát, že právě ten soused nezaparkuje. A tomu chceme předcházet. Celý systém musí být především o ochraně lidí, kteří v daném místě bydlí.

Stihne se nový parkovací systém zavést během příštích čtyř let?
Měl by, ano.

Podle čeho za čtyři roky poznáte, že vaše další období v čele Hradce bylo úspěšné?
Poznám to podle volebního výsledku. (smích) Ne, poznám to podle toho, že naše programové prohlášení, které už máme v základních obrysech připravené, bude z drtivé většiny odškrtnuté zelenými fajfkami. ■

Prvního titulu mistra světa si vážím o něco víc

Z Jižní Koreje si letos přivezl druhé zlato z mistrovství světa, jeho největším sportovním snem ale zůstává paralympijská medaile. Tomáš Pešek závodí za hradecký SSK Třebeš, ke sportovní střelbě se však dostal až několik let po vážné nehodě na motorce. V devatenácti letech po ní zůstal na vozíku. „Opravdu můžu říct, že si vydělávám tím, co mě baví," pochvaluje si možnost věnovat se vrcholovému parasportu profesionálně dnes už dvojnásobný mistr světa. V rozhovoru vypráví o životě po úrazu, návratu za volant i rodině. Jeho pětiletou dceru totiž po závodech zajímá víc dárek než tátova medaile.

TOMÁŠ KULHÁNEK,
FOTO: ROMAN VACEK A ARCHIV TOMÁŠE PEŠKA

Před sedmi lety jste se stal v Sydney poprvé mistrem světa. Teď jste si z Koreje přivezl druhé zlato. Byly emoce stejné, nebo si druhého titulu vážíte jinak?
Musím přiznat, že toho prvního si vážím o něco víc. Ten letošní titul je samozřejmě super, ale získal jsem ho v disciplíně, která není paralympijská. Myslel jsem si, že bych mohl uspět v té druhé, na kterou jsem si také věřil. Ale titul je titul, takže mám samozřejmě radost.

V Koreji jste vyhrál disciplínu P5, při které musí střelec vypálit pět ran během pouhých deseti vteřin. Co je na tom nejtěžší?
Hlavně není čas pistoli odložit, což u jiných disciplín jde. Pět ran i se zamířením je docela fofr, takže člověk musí mít úplně čistou hlavu a nemyslet na nic jiného. Je to zrádná disciplína. Někdy to prostě nejde a člověk může dělat, co chce. Čím víc se snaží, tím je to horší. Alespoň já to tak mám. V Koreji se mi naštěstí podařilo udržet hlavu v klidu. I když jsem jednu položku docela pokazil, dokázal jsem se z toho dostat a nakonec to vyšlo.

V Sydney jste titul získal v disciplíně P1. V čem se obě disciplíny liší?
V P1 se střílí šedesát ran za hodinu a půl. Je jedno, jestli je vystřílím za čtyřicet minut, nebo využiju celý čas. Když si nejsem jistý nebo mi hlavou proběhne nějaká myšlenka, můžu pistoli odložit, prodýchat to a zkusit znovu. V P5 tahle možnost není. Tam je to spíš buď, anebo. Navíc ji tolik netrénuju, protože není paralympijská. Před závodem jsem si říkal, že to buď vyjde, nebo ne.

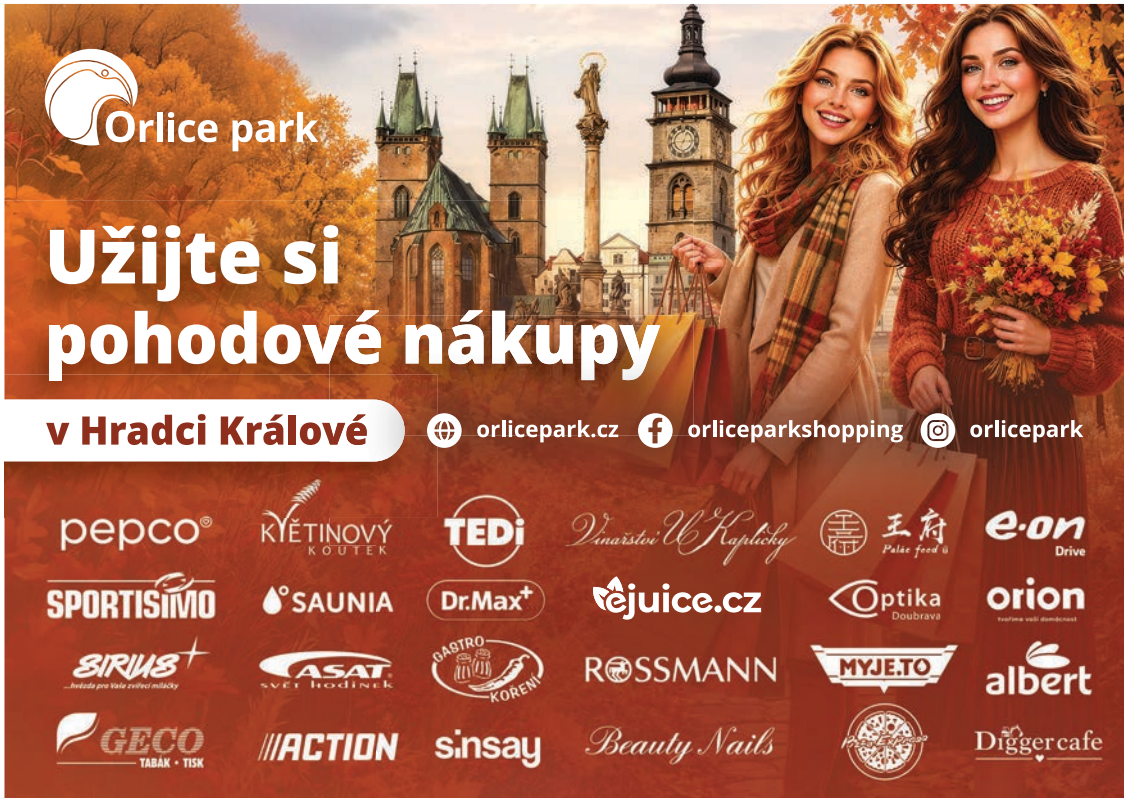
Dvakrát jste už startoval na paralympijských hrách, v Tokiu a Paříži. V čem je pro sportovce paralympiáda jiná než mistrovství světa?
My máme mistrovství světa každý rok, ale paralympiáda je jednou za čtyři roky. A každý na ní chce něco dokázat, uspět. Tím jsou větší i nervy a nároky na člověka. Říkáte si, že teď je to tady a nesmíte to pokazit. Myslím, že to podobně prožívají všichni sportovci. A právě ta nervozita dokáže hodně zamíchat výsledky.

Za dva roky je tady Los Angeles. Je právě paralympijská medaile vaším největším sportovním snem?
Asi ano. Mistrovství světa je samozřejmě super, ale paralympiáda je vrchol. Myslím, že pomyslná hodnota paralympijské medaile je vyšší než té z mistrovství světa. Největší šanci bych mohl mít právě v té disciplíně P1.

Co všechno se za vašimi výsledky skrývá? Jak vypadá běžný tréninkový týden dvojnásobného mistra světa?
Před velkými závody tréninky samozřejmě zostřím. To trénuju opravdu každý den, včetně víkendů. Mám naplánovaná i soustředění, takže příprava je hodně intenzivní. Jinak chodím třeba třikrát týdně na střelnici, k tomu trénuju doma a dělám nějakou fyzičku. Nemůžu říct, že bych měl někdy úplně klidný týden. I když jedu na dovolenou, nějaké cvičení si s sebou beru. Trénuju několikrát týdně i v období, kdy před sebou zrovna závody nemám.

V dřívějších rozhovorech jste o sobě mluvil jako o flegmatikovi, kterého jen tak něco nerozhodí. Platí to pořád? Dokáže vás při závodech něco pořádně znervóznit?
Musím se přiznat, že jsem dnes trochu nervóznější než dřív. Po prvním titulu ze Sydney si mě lidé začali víc všímat a brát mě jako střelce, který dokáže ohrozit i ty nejlepší. Uvědomil jsem si, že moje pozice v závodech už je jiná, a trochu to na mě dolehlo.

INZERCE

Naštěstí na mě docela funguje, když to rozdýchám. V disciplínách, kde můžu pistoli odložit a znovu se soustředit, se mi to pořád daří.

Pocházíte z myslivecké rodiny a se zbraněmi jste se setkával už jako dítě. Jaký jste měl ke střelbě vztah před úrazem? Napadlo vás někdy, že byste se jí mohl věnovat na vrcholové úrovni?
To mě napadlo až po úrazu. Předtím jsem měl ke střelbě vztah hlavně díky myslivosti. Občas jsme si s myslivci zašli zastřílet třeba na asfaltové holuby, ale že bych pravidelně jezdil na střelnici a věnoval se tomu sportovně, to vůbec ne.

V devatenácti letech vám život obrátila naruby nehoda na motorce, po které jste zůstal na vozíku. Co se tehdy stalo? A jak jste reagoval, když jste zjistil, že následky nehody budou trvalé?
Při nehodě na motorce jsem si poranil krční páteř. Celkově jsem strávil přes půl roku v nemocnici a následně v rehabilitačním zařízení v Košumberku. Musím se zase vrátit k tomu, že jsem trochu flegmatik, což mi v té situaci pomohlo. Nebyl jsem z toho úplně sesypaný. Samozřejmě to člověka mrzí a začátky byly těžké, to neříkám, že ne. Trvalo mi zhruba půl roku, než jsem se naučil všechno, co s takovým zraněním souvisí, a trochu se z toho otřepal.

Jak jste si po nehodě hledal cestu zpátky k aktivnímu životu? A jakou roli v tom hrála sportovní střelba?
Střelba v tom zpočátku ještě žádnou roli nehrála. Po úrazu jsem si koupil handbike, tedy kolo na ruční pohon, a začal jsem jezdit. Tehdy jsem bydlel na Vysočině, takže to bylo na ruce docela náročné. Přece jen se síla rukou a nohou nedá srovnávat. Zbrojní průkaz jsem si udělal až na vozíku. Koupil jsem si pistoli a střelba pro mě byla takovým koníčkem. K té sportovní střelbě jsem se ale dostal až zhruba pět let po nehodě.

Vy jste mi prozradil, že před rozhovorem jste ještě musel s autem do servisu. Jak máte vůz upravený, abyste ho mohl řídit? A jaké bylo po nehodě znovu usednout za volant?
To bylo super. Najednou jsem měl zase takovou volnost, mohl jsem si dojet, kam jsem chtěl. Já mám řízení opravdu rád. Když jedeme třeba na dovolenou a nikdo se vyloženě nehrne za volant, klidně to odřídím celé. Auto mám s automatickou převodovkou a ruční pákou, kterou ovládám brzdu a plyn. To je vlastně všechno, žádné zásahy do elektroniky tam nejsou potřeba.

A co když vám auto zůstane několik dní v servisu? Je vůbec jednoduché sehnat náhradní vůz, který můžete řídit?
Jsem členem organizace, která má k půjčování auta upravená přímo pro vozíčkáře. Myslím, že už jsem toho asi dvakrát využil. Když jsem potřeboval nechat auto v servisu na týden, říkal jsem si, že přece nemůžu být týden bez auta. Takže mi půjčili náhradní a myslím, že se to tehdy podařilo vyřešit i přes pojišťovnu.

Jak dnes vlastně vypadá váš běžný život mimo střelnici? Čím se živíte a jak se vám daří skloubit práci s vrcholovým sportem?
Ještě pracuju na zkrácený úvazek v reklamní agentuře, ale zároveň jsem se dostal do resortního sportovního centra pro handicapované sportovce AGITOS v Praze. Tam vybírají sportovce podle výsledků a potenciálu, takže se tam nedostane každý. Funguje to druhým rokem a já mám díky tomu mnohem víc času na tréninky a můžu si přípravu organizovat podle svých potřeb. Myslím, že se to pozitivně projevilo už v minulé i letošní sezóně. Navíc mi hodně vycházejí vstříc i v reklamce. Když řeknu, že ráno potřebuju na střelnici a do práce dorazím až v deset nebo v jedenáct, není to problém. A doma to také tolerují a podporují mě, za což jsem moc vděčný.

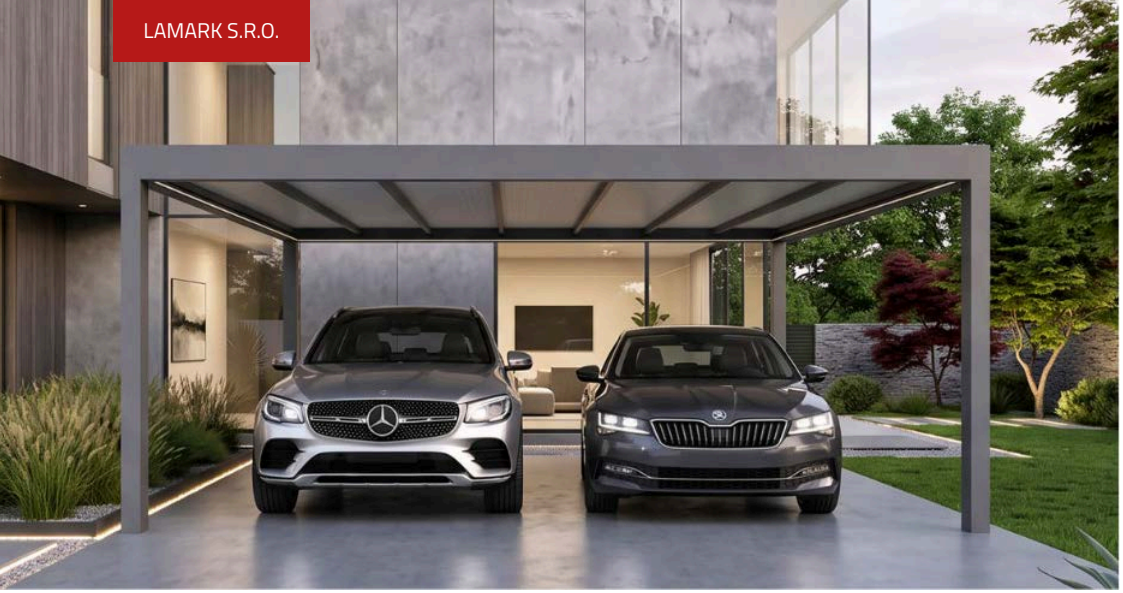
Dá se tedy v Česku vrcholovým parasportem uživit?
Teď už díky AGITOSU ano. Opravdu můžu říct, že si vydělávám tím, co mě baví.

Doma máte manželku a dvě děti. Jak rodina prožívá vaše sportovní úspěchy? A co na tátovy medaile říkají děti?
Starší syn už to samozřejmě vnímá jinak, fandí mi, a když přijedu ze závodů, chce vidět medaili. Dcerce je pět let a ta se spíš ptá, jestli jsem jí přivezl nějaký dáreček. Vždycky jí něco koupím, takže to má spojené hlavně s tím. Ale když se mi teď v Koreji podařilo vyhrát, volali mi hned ráno, ještě než se chystali do školy. Kvůli časovému posunu jsem měl už odpoledne. Hned mi gratulovali a bylo to moc milé.

Když se dnes ohlédnete za vším, co jste od svých devatenácti let prožil, co vám udělalo největší radost? Jsou to sportovní úspěchy, nebo úplně jiné věci?
Asi je to kombinace všeho. Mám rodinu, dvě děti, manželku, nechali jsme si postavit domeček, takže máme takový svůj klid. A vedle toho jsou sportovní úspěchy. Nedokážu vypíchnout jednu věc. Obojí mě hrozně těší a baví. ■

INZERCE

Carporty a screenové rolety:

LAMARK rozšiřuje řešení exteriéru domu

Česká výrobně-technologická společnost LAMARK letos rozšířila portfolio o hliníkové carporty a samostatné screenové rolety. Obě novinky spojuje jeden směr: nabídnout zákazníkům technicky i vizuálně sladěný venkovní prostor od jednoho partnera – od zaměření a návrhu po montáž a servis.

Plot, brána, pergola, přístřešek pro auto i stínění často vznikají v různých etapách a od několika dodavatelů. Výsledkem mohou být rozdílné barvy, materiály, technická řešení i nejasná odpovědnost při servisu. LAMARK proto své portfolio rozvíjí jako navazující systém venkovních prvků, které lze sladit s architekturou domu i mezi sebou.

Důležitá je přitom možnost plánovat exteriér postupně. Majitel domu může nejprve řešit oplocení a bránu, později doplnit bioklimatickou pergolu, carport nebo stínění, a přesto zachovat dojem jednoho promyšleného celku. Pokud se už při prvním návrhu zohlední budoucí rozšíření, lze lépe sladit odstíny RAL, proporce konstrukcí, vedení kabeláže i umístění ovládacích prvků. Jednotný dodavatel zároveň omezuje počet rozhraní, na kterých při realizaci obvykle vznikají technické komplikace.

„Nechceme pouze přidávat další položky do katalogu. Stavíme portfolio tak, aby plot, brána, pergola, carport i stínění mohly vznikat v jednom technickém a vizuálním konceptu. Zákazník tím získá jednoho partnera, jasnou odpovědnost a řešení, které spolu skutečně ladí,“ říká Milan Kučera, zakladatel a jednatel společnosti LAMARK.

Carport jako součást architektury domu

První letošní novinkou je hliníkový carport s pevnou střechou z izolovaného sendvičového panelu. Chrání vůz před deštěm, sněhem, kroupami i slunečním zářením, ale současně má fungovat jako čistý architektonický prvek. Konstrukce může být samostatně stojící nebo přisazená k domu, pro jedno či dvě vozidla; atypické rozměry pro více vozidel se řeší individuálně.

Před návrhem LAMARK prostor zaměří pomocí 3D skenování a posoudí terén, umístění vzhledem k domu i způsob parkování. Carport lze doplnit integrovaným LED osvětlením, screenovými roletami, pevným hliníkovým stíněním nebo bezrámovým zasklením. Firma zajišťuje celý proces od konzultace a technického návrhu přes dodání až po odbornou montáž a následný servis.

Carport navazuje na čisté linie současných rodinných domů a lze jej barevně propojit s oplocením, okenními rámy nebo pergolou. Hliníková konstrukce s minimálními nároky na péči nevyžaduje pravidelné natírání ani broušení a je navržena pro dlouhou životnost. Důraz na přesné zaměření je podstatný zejména u přisazených variant, kde se musí řešení přizpůsobit fasádě, spádu terénu i bezpečnému příjezdu vozidla.

Screenové rolety už nejsou jen doplňkem pergoly

Druhou produktovou novinkou jsou screenové rolety nabízené také jako samostatné exteriérové stínění. Nejde o interiérový produkt: screen se instaluje do vhodného stavebního otvoru z venkovní strany – k oknům a francouzským oknům, na balkony, terasy, lodžie, do nik, průchodů i dalších venkovních konstrukcí. Nemusí být před prosklenou plochou ani součástí pergoly.

Technická tkanina je po stranách vedena ZIP systémem ve vodicích lištách, což pomáhá udržovat její vypnutí a stabilitu. Omezuje přímé slunce, oslnění a přehřívání, podle zvolené tkaniny může zvýšit soukromí a zachovat denní světlo i výhled ven. Součástí řešení je motorické ovládání; doplnit lze větrné čidlo, které při dosažení nastavené mezní hodnoty větru vyšle pokyn k vytažení rolety, nebo propojení s chytrou domácností.

Screeny současně rozšiřují možnosti práce s celým exteriérem. Vedle oken a prosklených dveří mohou chránit boční strany terasy, otevřený průchod nebo samostatný stavební otvor. Při umístění před prosklenou plochou zachytávají sluneční záření ještě před sklem, a pomáhají tak omezit přehřívání interiéru. Výsledný účinek vždy závisí na zvolené tkanině, orientaci otvoru a konkrétních podmínkách stavby.

Jeden partner pro techniku i výsledný vzhled

Společným jmenovatelem novinek je návrh a realizace na míru konkrétnímu prostoru. U screenů se posuzují rozměry, kotvení, orientace ke slunci, působení větru i požadovaná míra průhledu. U carportu rozhoduje počet a uspořádání vozidel, terén i umístění vzhledem ke stavbě. Barevné provedení konstrukcí, vodicích lišt a tkanin lze sladit s fasádou, okny, oplocením i pergolou. Zákazník tak nemusí skládat venkovní prostor z izolovaných prvků.

Vývoj pokračuje venkovními žaluziemi a roletami

Carporty a samostatné screenové rolety nejsou posledním rozšířením nabídky. LAMARK už připravuje další produkty v oblasti venkovního stínění, zejména venkovní žaluzie a předokenní rolety, které chce představit v blízké době. Konkrétní termín uvedení zatím firma neoznámila.

Zázemím pro další rozvoj je výrobně-technologický areál v Novém Bydžově, kde LAMARK soustřeďuje vlastní vývoj, konstrukční a technické know-how i klíčové výrobní procesy. Právě propojení vývoje, přesného zaměření, realizace a servisu umožňuje firmě rozšiřovat portfolio tak, aby nové produkty nebyly osamocenými doplňky, ale součástí jednoho funkčního a vizuálně sjednoceného exteriéru. ■

O společnosti LAMARK

LAMARK je česká výrobně-technologická společnost založená v roce 2004. Nabízí ploty, brány, pergoly, carporty, screenové rolety a další řešení pro exteriéry rodinných domů i komerčních objektů. Má za sebou více než 18 000 realizací a působí v Česku, na Slovensku a v Německu. Zajišťuje konzultaci, zaměření, technický návrh, dodání, montáž i následný servis.

Keramický pohár z historického jádra Hradce Králové

Velké náměstí v Hradci Králové je lemováno řadou měšťanských domů a paláců spojujících v sobě gotické základy, renesanční a barokní přestavby, ale i moderní architekturu začátku 20. století. Svůj stavební vývoj má i dům čp. 156. Řadový dům se starým číslem popisným 108 stojí na náměstí ve druhém bloku domů, jeho zadní trakt má průčelí do Tomkovy ulice. Polovinu tohoto traktu vlastnil v roce 1894 pan Josef Pátek, který ho nechal zrenovovat. V té době zde bydlel krejčí Fink. Při opravách domu se v základech narazilo na několik keramických nádob. Ukázalo se, že mají středověký původ.

PETRA ROKOSKÁ, FOTO: MVČ HK

Mezi nejzajímavější nálezy patřil štíhlý mírně soudkovitý pohár zakončený okrajem formovaným do okruží a plastickou vnější lištou. Nádoba nesla výzdobu v podobě vývalkové šroubovice. Její rovné dno bez zřejmého odříznutí bylo výrazně nožkovitě odsazeno. V keramickém těstě byly patrny drobné křemínky. Pohár byl vypálen v oxidačním prostředí do červenohnědého odstínu. Výška činila téměř 16 cm. Nádobu bylo možné časově zařadit do druhé poloviny 15. století.

Hradecký pohár získaný při přestavbě domu pana Pátka v druhé polovině 90. let 19. století

Pohár z domu čp. 156 není jediný. Velice podobné poháry byly nalézány od konce 19. století v Hradci Králové a jeho okolí při regulaci řeky Labe či při stavbách domů v městském centru, dokonce známe i pohár s mincovním depotem. Četnost jejich místního výskytu je mimořádná, což svědčí o domácím původu, a proto se tyto nádoby začaly nazývat hradecké poháry. Ve staré archeologické sbírce Muzea východních Čech v Hradci Králové je zastoupeno na dvě desítky hradeckých pohárů v různých variacích. Nejčastěji se objevují právě poháry červenohnědé cca 15 cm vysoké s tělem zdobeným vývalkovou šroubovicí, někdy je přidána i strmá vlnovka. Díky osobitému charakteru je dnes možné rozlišit tento keramický tvar i ve střepovém materiálu. Poháry hradeckého typu představují regionálně specifický soubor nádob používaných ke stolování ve vrcholném a pozdním středověku. Jak tyto nádoby skutečně vypadají, se může návštěvník přesvědčit při prohlídce stálé expozice muzea, kde je pohár z domu čp. 156 vystaven. ■

Pohled na dům čp. 156 v dnešní Tomkově ulici

29. FESTIVAL FRANCOUZSKÉHO FILMU
FESTIVAL DU FILM FRANÇAIS EN RÉPUBLIQUE TCHÈQUE
19. – 22. 11. 2026
Hradec Králové
Bio Central
Photo Carole Bethuel © Foz - Gaumont - France 2 Cinéma

Z Bavlny do Ligy mistrů.

Mladí Votroci píší historii

Ještě nedávno nehráli ani nejvyšší českou soutěž. Po senzačním zisku titulu se teď hradečtí dorostenci vůbec poprvé v klubové historii představí v juniorské Lize mistrů. Už 4. listopadu od 17.30 přivítají ve FINEP Areně albánské Partizani a okusí večer, který se od běžných zápasů na Bavlně bude výrazně lišit. Šéftrenér akademie Luděk Zajíc v podcastu Za Horizontem vysvětluje, proč může být tahle zkouška fotbalových schopností i odolnosti skoro důležitější než samotný titul.

TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: FC HK

Zahraniční soupeř, hlavní stadion a příležitost ukázat se před větším publikem. Hradecké dorostence čeká utkání, na které se těší celá akademie. Pro fanoušky bude domácí odveta druhého kola UEFA Youth League možností poznat hráče, kteří by jednou mohli pod lízátky nastupovat pravidelně. Pro samotné fotbalisty půjde o test, jak dokážou své schopnosti využít v nezvyklé situaci.

„Něco umíte ve standardních podmínkách, ale tady jste mimo svoji bublinu. Je na vás daleko větší tlak," říká Zajíc. Právě schopnost zvládnout zápas v hlavě podle něj rozhodne o tom, nakolik mladíci předvedou, co skutečně umějí. „I tím ukážou, jak jsou připraveni eventuálně pro ten náročnější a dospělý fotbal."

Prvním evropským soupeřem svěřenců Marka Kuliče je Partizani z Tirany, které v úvodním kole vyřadilo maltskou Vallettu celkovým skóre 6:0. Domácí odveta 4. listopadu naváže na první duel naplánovaný na 28. října v Albánii. Pokud Hradec uspěje, čeká ho vítěz souboje MTK Budapešť s Kairatem Almaty. Až postup přes další dvojzápas by Votrokům otevřel cestu mezi posledních 32 týmů, kde se obě větve soutěže spojí.

Zajíc před albánským soupeřem varuje. Očekává technicky šikovné, rychlé a pohybově dobře vybavené hráče. Hradečtí sice pravidelně sbírají zkušenosti v mezinárodních utkáních, evropská soutěž ale přinese jinou atmosféru i očekávání. Přesto od vedení akademie neuslyší příkaz, že musí postoupit.

„Oni chtějí především uspět. My jim musíme jenom pomoct," vysvětluje šéftrenér. Stejný přístup podle něj fungoval i během mistrovské sezóny. „Oni si to vyhráli tím fotbalem, tou kvalitou."

Z nižších soutěží až do Evropy

Evropská premiéra vynikne ještě víc při pohledu na nedávnou minulost. Když se Zajíc vrátil do Hradce na začátku sezóny 2023/24, dorostenecké týmy působily v nižších soutěžích a ani atmosféra uvnitř akademie podle něj nebyla dobrá. Postupně se podařilo vrátit všechny čtyři dorostenecké výběry výš a obnovit respekt, který hradecká mládež mívala.

Do mistrovského ročníku přitom devatenáctka vstupovala především s úkolem stabilizovat se mezi elitou. Nakonec z toho byl třetí dorostenecký titul v historii klubu, první od roku 2011. Mužstvo Luďka Klusáčka jej stvrdilo už dvě kola před koncem výhrou 4:1 v Brně.

Zajíc za úspěchem vidí souhru kvalitního kádru, práce realizačního týmu a střeleckého přínosu Abdullahiho Umara. Právě jeho příběh ukazuje, že ani budoucí ligová posila nemusí při příchodu okamžitě všechny oslnit. Nigerijský fotbalista začínal v hradecké osmnáctce v dorostenecké divizi. Zajíc v něm ale viděl pohybové předpoklady a cit pro kombinaci, a proto požádal vedení o prodloužení smlouvy.

Výrazný posun pak přišel pod Klusáčkem. Umarův průnik do profesionálního fotbalu přinesl lidem v akademii velkou radost. Zajíc by však rád podobnou cestu otevíral také místním talentům.

Titul potěší, cílem je áčko

„Vždycky ten hlavní úkol je vychovat hráče pro áčko, pro profi fotbal," zdůrazňuje šéftrenér. V současných týmech vidí několik kluků z regionu, kteří by se během dvou až tří let mohli do ligy

dostat. Jejich cesta nemusí být tak přímá jako Umarova. Může vést přes rezervu a druholigové hostování.

Právě přechod z dorostu mezi dospělé považuje za nejtěžší část výchovy. Zlepšení podmínek B-týmu proto řadí mezi současné priority. Akademie zároveň posílila trenérské obsazení jednotlivých úseků a postupně doplňuje specialisty. Klusáček se přesunul k vedení elitního úseku, devatenáctku převzal Marek Kulič.

Evropský večer tak může mladým Votrokům ukázat, co už zvládají a co jim ještě chybí. Zajíc proto účast v juniorské Lize mistrů označuje za přidanou hodnotu mistrovské sezóny: „Je to možná skoro důležitější než ten samotný titul. Je tam mezinárodní zkušenost."

V celém podcastu Za Horizontem Luděk Zajíc vypráví také o evropských pohárech s Hradcem v roce 1995, třech letech v Kuvajtu nebo o tom, proč má v dokladech jiné křestní jméno, než kterým ho všichni oslovují. ■

Poslechněte si celý rozhovor se šéftrenérem akademie Luďkem Zajícem.

Na lajně si počítám kroky. Někdy i přemýšlím o večeři

Dvanáct pater nad ulicí, pod nohama úzká lajna a dole stovky diváků. Hradecký rodák Daniel Pek se na konci září prošel mezi dvěma paneláky na Benešově třídě po 95 metrů dlouhém popruhu. Zatímco přihlížející sledovali jeho výkon s napětím, on přiznává, že větší trému měl při mluvení do mikrofonu než při samotném přechodu. V rozhovoru vypráví o překonávání strachu, bezpečnosti highliningu i dobrodružných výpravách do hor. A také o tom, proč ho příliš nemrzel ani pád pouhé čtyři metry před koncem lajny ve francouzských Alpách.

TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV DANIELA PEKA

Nedávno ses prošel po lajně mezi dvěma paneláky na Benešově třídě ve výšce dvanáctého patra. Jaké to bylo balancovat nad ulicí v rodném městě?
Pro mě bylo důležitější to rodné město než dvanácté patro. Ta výška sama o sobě pro mě není žádný velký zážitek, podobné lajny už jsme chodili. Ale bylo skvělé, že se to odehrálo právě v Hradci, kde jsem na lajně nikdy moc nechodil. Když se ke mně tahle příležitost dostala, hned jsem po ní skočil. Byl jsem opravdu rád, že jsme tam mohli lajnu natáhnout.

Jak vůbec vznikl nápad natáhnout lajnu právě nad Benešovkou?
S nápadem přišla organizátorka Benešovky kulturní Bára Hodonická. Kontaktovala Anču Kuchařovou, naši známou slacklinerku a moji kamarádku. Anča je ale po operaci kolene, a protože už jsme spolu podobné akce dělali, hned mi napsala, že má něco v Hradci a že bych u toho určitě měl být. Což jsem si taky hned říkal. (úsměv)

Přechod sledovaly stovky lidí přímo z ulice i z balkonů. Je těžší chodit po lajně před takovým publikem, nebo někde vysoko ve skalách, kde jste prakticky sami?
Je to úplně jiné. Když se na tebe dívá tolik lidí, samozřejmě to vyvolává nervozitu. Musím ale říct, že jsem byl mnohem nervóznější, když jsem nás uváděl do mikrofonu, než potom na lajně. Tam jsem mnohem víc doma. Před lidmi jsem si jen říkal, že si nemůžu moc dovolit dělat chyby a padat. Když lajníme někde v přírodě s kamarády, tohle vůbec neřeším a klidně si do lajny rád spadnu.

Co se ti při takovém přechodu honí hlavou? Dokážeš úplně vypnout?
Různé blbosti. *(smích)* Abych si vyčistil hlavu, docela rád si počítám kroky. To je taková moje mantra a meditace. Ale jinak přemýšlím nad spoustou věcí, třeba co si dám potom k večeři. Při vystoupení samozřejmě taky myslím na to, abych nespadl, protože to mi přijde blbé.

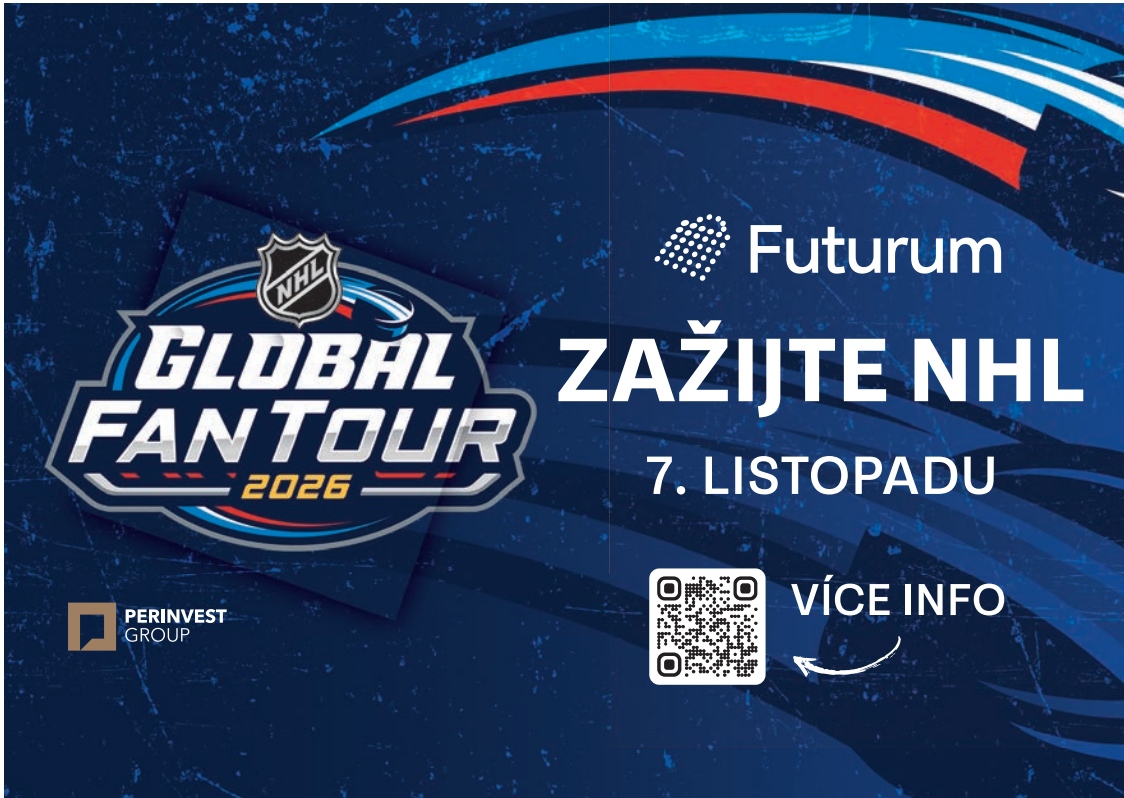
Lajna na Benešovce měřila 95 metrů. Jak náročná pro tebe taková vzdálenost vlastně je?
Zajímavé je, že zhruba od téhle délky až někam ke 130 nebo 150 metrům bývají lajny skoro nejtěžší. Cokoliv delšího nebo kratšího je většinou lehčí. Takže to trochu přidalo nervozitu, protože už to začínala být taková kritická délka. Na druhou stranu jsme s Kačkou dostatečně vychození, abychom si s tím poradili.

Pojďme trochu představit samotný highlining. V čem se liší od klasického slackliningu, který lidé znají třeba z parků?
V principu vlastně v ničem. Je to prostě jen výš. Samozřejmě to má svá specifika, hlavně co se týče bezpečnosti. Musíme řešit, abychom při pádu neskončili na zemi. Ale jinak je to zpravidla úplně stejný popruh a podobně probíhá i kotvení nebo napínání lajny. Jen je to ve výšce trochu složitější.

Když tě člověk vidí balancovat ve výšce 12. patra, asi ho napadne, co se stane, když spadneš. Jak funguje jištění?
Na lajně je navlečený kovový kroužek, ke kterému jsme přivázaní krátkým kusem lana. Jsme tak

INZERCE

s lajnou propojení, a když spadneme, zůstaneme viset pod ní.

Co je při highliningu nejdůležitější? Fyzická kondice, rovnováha, nebo psychika?
Psychika hraje velkou roli hlavně v začátcích, když se s tím člověk seznamuje. Jinak je to především o dovednosti. Musíš se to prostě naučit. Když už to umíš a nechodíš nějaké extrémně dlouhé lajny, fyzička nehraje tak velkou roli. Já sám jsem toho za poslední rok moc nenatrénoval. Když se na lajnu dostanu dvakrát za měsíc, je to docela dobré. Ale tím, že už to umíme, nám to stačí.

Jak náročná je cesta od prvních kroků na lajně v parku až k přechodům ve velkých výškách?
Hlavní je přemluvit hlavu. A taky se dostat mezi lidi, kteří to dělají. Když se člověk nestydí někoho oslovit a začne se učit, pak už je to o zkoušení a postupném překonávání strachu. Ze začátku třeba jen sedíš na hrozně tenké věci v obrovské výšce, což tělu nedělá úplně dobře. Ale když tenhle strach překonáš, je to pak skoro i lehčí než chodit po lajně v parku.

INZERCE

Kolik lidí se vlastně highliningu v Česku věnuje? A vnímáš ho spíš jako sport, nebo umění?
Za umělce se rozhodně nepovažuju, spíš za sportovce. Vždycky jsem sportoval a přišel jsem k tomu ze sportovního prostředí. Ale jsou lidé, kteří to pojímají mnohem víc umělecky. Na lajně se dá dělat spousta věcí. Pokud jde o komunitu, těch opravdu aktivních lidí budou v Česku spíš desítky. Ale těch, kteří to umějí a už se tomu tolik nevěnují, mohou být stovky.

Letos na jaře jste ve francouzských Alpách natáhli 105metrovou lajnu. Tobě se nepodařilo přejít ji o pouhé čtyři metry. Jak moc tě to mrzelo?
Popravdě ani moc ne. Neberu to tak, že bych hrozně trénoval a snažil se přecházet co nejdelší lajny. Byl jsem hlavně šťastný, že jsme tam vůbec dokázali lajnu natáhnout. Byl to i horolezecký výkon. Museli jsme tam dostat všechen materiál a vymyslet, jak ji napnout. To byl pro mě vlastně hlavní cíl. Samotné chození je potom taková třešnička za odměnu.

Je tedy pro tebe důležitější samotný přechod, nebo všechno dobrodružství kolem něj?
Můj hlavní koníček je vlastně spíš lezení. To mi umožňuje natahovat lajny v přírodě a ve skalách. V poslední době se lezení věnuju dokonce víc než samotnému highliningu. V Liberci máme jednu lajnu nataženou trvale, takže si na ni můžu kdykoliv zajít, ale teď raději vyrážím na lezecké stěny. Už jsem se asi posunul do fáze, kdy se radši věnuju i něčemu dalšímu.

Civilním povoláním jsi fyzioterapeut. Pomáhá ti znalost lidského těla při udržování rovnováhy na lajně?
Spíš mi přijde, že jsem obecně pohybově zdatný. Ale to je asi většina fyzioterapeutů, protože mezi námi je hodně sportovců. Že bych nějak výrazně využíval slackline ve své práci, to ne. Dovedu si představit sportovce, u kterých by se využít dala, ale já ji moc nepoužívám. U pacientů je hlavní, aby pracovali sami na sobě. To, jak pohybově nadaný jsem já, tam zas takovou roli nehraje.

Vraťme se ještě do Hradce. Máš po Benešovce vyhlédnuté nějaké další místo, kde by ses chtěl projít?
Zatím nemám. Už jsem ale v Hradci natahoval lajnu přes Labe i přes Orlici, třeba u Hučáku nebo u Biskupského gymnázia. Byly sice v menší výšce, ale pořád jsme se na lajně jistili. Hradec je taková placka, takže se tady další zajímavá místa hledají docela těžko. ■

Další velký festival v Hradci Králové.

Do Parku 360 míří Obscene Extreme

TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: KATEŘINA SVOBODOVÁ

Obscene Extreme patřil více než čtvrtstoletí k trutnovskému létu. Miloslav „Čurby“ Urbanec ho založil v roce 1999 jako oslavu svých pětadvacátých narozenin. Z původně jednorázové akce postupně vyrostl mezinárodně známý festival grindcoru, death metalu, punku a hardcoru. Podle pořadatelů na něj každoročně přijíždí přibližně pět tisíc návštěvníků.

Za odchodem z trutnovského Bojiště stojí podle organizátorů dlouhodobě nevyhovující technické zázemí i nejistá budoucnost okolních pozemků využívaných pro kemp. Urbanec opakovaně upozorňoval na stav cest a chybějící napojení na vodovod a kanalizaci. Trutnovská radnice naopak připomínala investice do areálu a zdůrazňovala, že má sloužit různým kulturním akcím po celou sezónu.

Nové působiště pořadatelé našli v hradeckém Parku 360. Vedle Rock for People se zde konají například rodinný festival Kefír nebo Hradecký Majáles. Areál hostil také dva koncerty Eda Sheerana v roce 2024 a o rok později vystoupení Bryana Adamse.

„V novém areálu máme prostor a možnosti náš festival dál rozvíjet. Velkým bonusem bude nové zázemí. V areálu budou jen keramické toalety a nabídneme velké množství ubytování přímo v epicentru dění, tedy hned vedle festivalového areálu. Park 360 nám také umožní rozšířit doprovodný program a návrat oblíbených afterpárty. Věříme, že fanoušci chystané novinky ocení,“ uvedl zakladatel festivalu Miloslav „Čurby“ Urbanec. Mezi prvními potvrzenými kapelami pro hradeckou premiéru festivalu jsou Napalm Death, The Exploited, Gwar nebo Brujeria.

Vedle tvrdé hudby je Obscene Extreme známý také kostýmy návštěvníků a skoky z pódia do publika. Přes brutální soundtrack přitom festival dlouhodobě patří k těm bezproblémovým. Policie ho před letošním ročníkem popsala jako akci s přátelskou a klidnou atmosférou. Od roku 2012 je navíc spojený s charitou pro Lékaře bez hranic. Podle aktuálních údajů už společně s fanoušky věnoval téměř dva miliony korun. Do Hradce se tak stěhuje nejen zavedená hudební událost, ale i celá komunita fanoušků, která se dosud každé léto scházela pod Krkonošemi. ■

Sněžka začíná už dole

Vyjet lanovkou, nahoře udělat pár fotek, rychle se rozhlédnout a zase zpátky do Pece. I tak někdy vypadá návštěva Sněžky. Právě to chce lanová dráha změnit. V dolní stanici otevřela novou multimediální expozici Sněžka 1603, která má návštěvníkům ještě před cestou vzhůru ukázat, že nejvyšší česká hora není jen místo pro vrcholové selfie, ale krajina s mimořádnou přírodou, historií i drsným klimatem.

MICHAL BOGÁŇ, FOTO: MILOŠ ŠÁLEK

Ještě před nástupem do kabiny se tu člověk může během chvíle ocitnout uprostřed sněhové vánice, projít se po Krkonoších na obřím modelu nebo si připomenout, kolik podob může mít Krakonoš. Nový prostor o rozloze přes 170 metrů čtverečních vznikl na místě bývalého bistra. Lanová dráha do něj investovala osm milionů korun a místo původně zvažovaného dětského hřiště či muzea lanovek nakonec vsadila na samotné hory. „Krkonoše se Sněžkou jsou fenomén," říká ředitel lanové dráhy Jiří Špetla.

Dříve podle něj část turistů jen nastoupila do kabiny, vyjela na vrchol, pořídila několik snímků a zase se vrátila. Z nejvyšší české hory tak poznala jen zlomek. Nová expozice má tenhle rychlý scénář změnit. „Teď cesta na Sněžku začíná už tady v expozici," vysvětluje Špetla. Návštěvník má ještě před jízdou vzhůru získat představu o přírodě, historii, klimatu i krajině, do které míří. A právě propojení všech těchto vrstev bylo základním zadáním pro tvůrce. „Snažili jsme se Sněžku pojednat ze všech možných aspektů," říká Kateřina Soukupová ze společnosti M Plus, která expozici realizovala.

Středobodem prostoru je přibližně 4,3 metru dlouhý plastický model Sněžky a jejího okolí. Videomapping na něm rozehrává roční období, turistické trasy, stavby i známá místa na české a polské straně hor. Půlkruhová panoramatická projekce zase pošle na návštěvníky déšť, mlhu, sníh, vítr, kroupy nebo bouřku. Připomíná tak jednu z hlavních vlastností Sněžky – počasí tu dokáže během několika minut úplně změnit pravidla hry.

Klasické muzeum s vitrínami tu ale nehledejte. Vedle projekcí nechybějí dotykové obrazovky, hry, kvízy. Samostatný prostor dostal také Krakonoš. Tvůrci ukazují, jak rozdílně si lidé pána hor v průběhu času představovali, a sáhli i po známé podobě z Krkonošských pohádek a hlasu Františka Peterky. „Tohle dílko pro nás proto byla výzva," přiznává Soukupová, jejíž firma už dříve pracovala i pro KRNAP, Národní park Šumava nebo České Švýcarsko.

Zábava ale není jedinou ambicí expozice. Hned u vstupu návštěvníka čeká desatero chování v Krkonoších, kterému autoři říkají „vítaný návštěvník". Připomíná jednoduchá pravidla, jak se v citlivé horské přírodě pohybovat. Na obsahu spolupracovala Správa KRNAP a téma ochrany přírody se vrací i v dalších interaktivních prvcích. V době, kdy na Sněžku v nejsilnějších letních dnech míří pěšky až devět tisíc lidí, má tak expozice vedle efektu a zábavy i výchovnou roli. Jak připomíná vedení národního parku, cestovní ruch a ochrana přírody nemusejí stát proti sobě.

Expozice je navíc během provozu lanovky zdarma a přístupná i lidem, kteří se na vrchol vůbec nechystají. Možná právě v tom je její největší síla. Nesnaží se Sněžku nahradit ani z ní udělat další atrakci. Spíš člověka naladí na to, co ho čeká nahoře, a přidá souvislosti, které mezi kabinou, vrcholem a rychlou fotografií snadno zapadnou. „Celý výlet mohou vnímat úplně jinak," uzavírá Jiří Špetla. ■

RADKA LUŠTINCOVÁ

Kdo má na svahu Lusti, patří do party

MARTINA ADAMŮ,
FOTO: KATEŘINA SVOBODOVÁ

„Kdo má Lusti, je tak trochu součástí komunity," říká spolumajitelka a jednatelka firmy Radka Luštincová. Na svahu se díky českým lyžím ze Žacléře dávají do řeči i lidé, kteří se nikdy předtím neviděli. Spojuje je láska k lyžování i hrdost na český výrobek. Fotky ze svahů a příběhy zákazníků, kteří se ozývají přímo výrobci, dokazují, že Lusti není jen značka, ale i komunita.

Z těžkých začátků k vlastní značce

Příběh firmy se začal psát v roce 1993. Její zakladatel a Radčin otec Milan Luštinec zažil hned zpočátku tvrdé podnikatelské lekce. Po neúspěšné sezóně přišel o peníze i obchodního partnera. Později si půjčil milion korun na výrobu 800 snowboardů. Zákazník si je odvezl, ale nikdy nezaplatil. Přesto se Milan nevzdal a v Žacléři postupně vybudoval českou značku lyží.

„Když mi bylo asi šest, pomáhala jsem taťkovi se sítotiskem. Tiskli jsme barvou první fólie na lyže a druhý den jsme přišli a všechno bylo slepené a špinavé. Ty začátky byly opravdu těžké," vzpomíná Radka. Později ve firmě brigádničila, skládala vázání a lyže také testovala. Táta se jí ptal, co by na nich změnila, a její názor je pro něj důležitý dodnes. I díky silnému poutu mezi nimi se rozhodla navázat na otcovo celoživotní dílo.

Z Prahy zpátky domů

Lyžování patří k Radčinu životu od dvou let. Závodění ji sice nelákalo, na svahu ale zůstala dodnes. Po studiích na Vysoké škole ekonomické se nakonec vrátila do Žacléře. Nechtěla, aby otcovo celoživotní dílo zůstalo bez pokračovatele. „Bylo mi líto, že taťka něco buduje celý život, stojí ho to spoustu času a nervů, a pak by to třeba neměl komu předat," vysvětluje.

Do firmy přinesla nové zkušenosti, převzala zahraniční obchod a pomáhá rozvíjet značku na dalších trzích. S otcem společně promýšleli nové kolekce i změny designu, často během dlouhých cest na testování lyží do Rakouska a Itálie.

„Většinou všechno řešíme spolu. Málokdy se stane, že by jeden z nás rozhodl něco důležitého bez toho druhého," říká Radka. Dnes se na rozvoji značky podílí také její sestra Lucie.

Poctivá konstrukce, na povrchu klidně kalhotky

Lusti sází na sendvičovou konstrukci s dřevěným jádrem a poctivé použití materiálů. Důležitá je tady nejen grafika, ale především to, co se skrývá uvnitř lyže. „Když řekneme, že máme v lyži dřevěné jádro, tak tam opravdu je v celé lyži. Když je tam titanal, je v celé konstrukci. Nechceme, aby byl nějaký materiál jen na kousku, který je vidět," vysvětluje Radka.

Právě konstrukce ovlivňuje chování lyže, její stabilitu, držení na hraně i tlumení vibrací. Díky vlastnímu vývoji a výrobě v Žacléři může značka nabídnout alternativu k velkým světovým výrobcům, aniž by slevovala z nároků na kvalitu. Zákazníci si mohou vybrat hotový model na skladě nebo si navrhnout vlastní design. Vedle dětských motivů, zvířátek a oblíbených barev se objevují i odvážnější nápady – třeba růžové lyže ozdobené dámským spodním prádlem.

Lusti dnes vyrábí celkem osm tisíc párů lyží ročně a míří také za hranice. Mezi důležité trhy patří hlavně Švýcarsko, pak Francie a Spojené státy. Přesto si značka zachovává osobní přístup. Zákazníci často volají přímo do Žacléře a nechávají si poradit s výběrem.

Nevíš, které lyže koupit? Nejdřív je vyzkoušej

Lusti nabízí také online půjčovnu a testovací centrum na webu www.pujcsilyze.cz. Zákazníci si mohou lyže vyzkoušet na svahu, poradit se s výrobcem a najít model, který jim sedne. „Lidé si lyže půjčí, otestují je a pak si často chtějí pořídit vlastní. Právě v tom vidíme smysl testovacího centra," vysvětluje Radka. Půjčovné lze navíc odečíst z následné koupě. Firma plánuje službu v příštím roce rozšířit o nový showroom, půjčovnu a servis přímo v Žacléři.

Táta je pro mě lyžařský guru

Zatímco obchod, marketing a hledání nových zákazníků jsou Radčinou silnou stránkou, technické know-how jejího otce se předává mnohem hůř. Milan Luštinec dokáže lyže nejen vyvíjet, ale také opravovat a rozumí jejich konstrukci do posledního detailu.

Právě to je pro Radku při předávání firmy největší výzva. Chce, aby značka dál rostla, ale neztratila to, co ji odlišuje: vlastní výroba, kvalita a blízkost zákazníkům. „Bylo by fajn, aby lidé byli pyšní na to, že tyhle lyže vznikají právě tady v Žacléři," říká Radka. A možná právě v tom je kouzlo Lusti – v českých lyžích, za kterými stojí konkrétní lidé, rodinný příběh a komunita, která se pozná i na zasněženém svahu. ■

Poslechněte si podcast s Radkou Luštincovou.

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 47. díl

Hradecký hotel Černigov stále přitahuje pamětníky, kteří zažili tento úžasný podnik v dobách jeho největší slávy. Již jsem o něm v Salonkách několikrát psal a jak je vidět, pořád je možno se k chodu a existenci tohoto hotelu vracet a trochu zavzpomínat. Je nás stále hodně, co jsme tu prožili kus svého života a při procházce kolem tohoto bývalého úspěšného hotelu se vracíme ve svých myslích do hudební kavárny ve čtrnáctém patře, nezapomenutelné útulné vinárny, hodně navštěvované kavárny ve foyer, jídelny a dalších příjemných součástí tohoto hradeckého klenotu. Nezapomenutelní byli i dva ředitelé Josef Ulík a Josef Šinták a tento hotel pracoval v této době jako pravé švýcarské hodinky. Podobným hodnocením se vyjadřovali o Černigovu návštěvníci z celého Československa i evropských států, kteří k nám do Hradce Králové tak rádi jezdili.

Dne 18. prosince roku 2025 to bylo přesně 50 let od otevření hotelu Černigov a na tuto počest se sešla právě v tento den malá skupina bývalých vedoucích pracovníků některých pracovišť tohoto podniku. Vzpomínková akce, spojena s malým banketem v prostorách hotelu Černigov, byla jediným důstojným připomenutím pro všechny bývalé zaměstnance a také bývalé návštěvníky tohoto jedinečného hotelu. Na tuto akci jsem byl také pozván a pamatuji se, že ještě týden před termínem se nevědělo, jestli se akce vůbec uskuteční. Vše bylo podmíněno schválením nynější paní ředitelky, která stále nebyla k zastižení, ale nakonec panu Stanislavu Hamrlemu, bývalému vedoucímu vinárny, dala souhlas ke krátkému posezení v salonku s jejich manželkami, spojenou s malou oslavou, a přišla se na nás také podívat a trochu si popovídat.

Zleva Jiří Syrový (kuchař), Jitka Špačková (servírka), Lída Dvořáková (mistrová učňů), Edita Smotlachová (recepční), Olina Ertlová (servírka) a Eva Drahoňovská (vrchní číšník na jídelně)

Za dobu těch 50 let se vystřídalo v Černigově stovky zaměstnanců a tak, aby si i ostatní pracovníci, kteří zde působili, připomněli toto hezké výročí, se sešli v polovině září letošního roku v hezkém a důstojném prostředí restaurantu Grill Duran. Akci pořádala bývalá zaměstnankyně Černigova paní Eva Drahoňovská a majitel Duranu pan Jiří Syrový, který pro tuto vzácnou chvíli a pro své bývalé kolegy připravil pohoštění formou venkovního rautu a grilování. Hlavní iniciátorkou tohoto setkání byla ale paní Eva Drahoňovská, které se podařilo oslovit 90 bývalých kolegů, kteří na tuto akci rádi přišli. Neváhali přijít zástupci vedení, provozní, kuchaři, číšníci, recepční, děvčata z účtárny i pracovníci údržby. Pro všechny přítomné to bylo milé setkání, přičemž někteří se po 35 letech poznávali (jako se to občas stává) jen s pomocí nápovědy od svých kolegů. Zábava byla srdečná i sentimentální a každý z přítomných odcházel potěšen, že se opět mohl setkat s lidmi, se kterými strávil několik pracovních let, ale také se třeba již několik desetiletí neviděli. V roce 2027 plánují bývalí zaměstnanci Černigova další setkání a určitě se už nyní na něj všichni těší.

Oslovil jsem několik bývalých pracovníků hotelu Černigov, kteří se zúčastnili tohoto příjemného setkání, a všem položil stejnou otázku.

Jaké jsou vaše vzpomínky a zážitky na hotel Černigov, kde jste pracovali v dobách jeho největší slávy?

Petr Holata (vedoucí hotelové jídelny): „Hotel Černigov se ve své době řadil ke špičce československé gastronomie a chodit tam do práce bylo pro mě radostí. Sešla se tam výjimečná parta odborníků a podle toho to také vypadalo. Jsem rád, že jsem toho všeho mohl být součástí."

Eva Drahoňovská (vrchní číšnice na jídelně): „V roce 1978 jsem nastoupila do Černigova jako mistrová učňů obor číšník. Dostala jsem nabídku pracovat na jídelně ve funkci vrchní číšník. Na ty léta v hotelu mám samé pozitivní vzpomínky a zážitky. Černigov byl v té době TOP a úroveň servisu na vysoké úrovni. Všechny Silvestry jsme pracovali, ale i my se super bavili. Velký respekt jsme měli z pana ředitele Ulíka. Mohu říct, že kdo prošel v té době tímto hotelem, dodnes má kredit."

Roman Žák (hotelový provozní): „Moje vzpomínky na hotel Černigov jsou převážně hezké. Za mého působení jsme měli po většinu času velmi dobrý kolektiv, ať jsem pracoval jako číšník, vrchní, nebo provozní. Občas se jako vždy a všude vyskytly nějaké problémy, ale cestu z nich jsme vždy našli. V neposlední řadě jsem se v tomto hotelu seznámil se svou manželkou a v letošním roce v září jsme spolu oslavili 40 let společného života."

Vladimír Špráchal (náměstek ředitele hotelu): „Do hotelu Černigov jsem nastoupil v pouhých 24 letech na pozici provozního. V té době patřil tento hotel mezi 10 nejlepších hotelů tehdejšího Československa. Postupně jsem sbíral zkušenosti od svých starších kolegů a měl jsem možnost se učit od těch nejlepších. A na co nejraději vzpomínám? Tak především na celý kolektiv 242 zaměstnanců, kteří tvořili neskutečně sehraný tým připomínající perfektní hodinový strojek. Díky skvělé manažerské práci pana ředitele Ulíka a později pana ředitele Šintáka každý zaměstnanec odváděl stoprocentní práci. I když jsem po zbytek svého profesního života pracoval v manažerských pozicích, už nikdy se nepodařilo sestavit tak skvělý pracovní tým, jako byl v hotelu Černigov."

Ivana Mařasová (recepční): „Otevření hotelu byla velká událost pro celé město. Na recepci jsme byla samá mladá děvčata, zažily jsme spoustu úsměvných příhod, potkaly výjimečné lidi, např. Gilberta Bécauda, Drupiho a další hvězdy naší populární hudby. Byly to krásné roky a v hotelu jsem získala kámošku na celý život a také přátele, které dnes ráda potkávám. A co si pamatuji, chovali jsme se k sobě hezky, myslím tím všechny zaměstnance různých středisek. A tak na 100 % platí, že hezké prostředí ovlivňuje lidi a určitě i vztahy mezi lidmi. Měli jsme to štěstí, že jsme to mohli zažít."

Jiří Syrový (kuchař): „Na samotný hotel vzpomínám s respektem a ‚majestátní bílá věž', kterou nikdo nemohl přehlédnout, byla nabitá těmi nejmodernějšími gastronomickými a hotelovými technologiemi, jež byly v té době k dispozici. Co však přitahovalo nejvíce, byl tým odborníků a kapacit z mnoha oborů, kteří byli na řízení provozu vybráni mnohdy z celého východočeského kraje. Myslím, že kdo se tenkrát chtěl naučit v Hradci Králové tomu nejlepšímu ve svém oboru, musel pracovat v hotelu Černigov. Těm, kteří se ve svých kariérách chtěli posouvat dál, do jisté míry samotný hotel také trochu otevíral dveře i do tehdy velmi těžko dostupného západního světa gastronomie." ■

Slávek Trávníček

Bývalé recepční hotelu Černigov – zleva: Eva Machová, Ivana Mařasová, Jarmila Šimková, Hana Klusáčková a Jaroslava Burgrová.

Dávají práci i šanci.

Kraj ocenil příběhy, které inspirují

Obec, která si zajistila vlastní pitnou vodu. Pivovar, který dává práci lidem se zdravotním postižením. Firmy, kde si mladší a starší kolegové navzájem předávají zkušenosti. Šestý ročník soutěže Buďte inspirací ukázal, jak rozmanité mohou být cesty ke zlepšení života v Královéhradeckém kraji.

Kraj ocenil inovativní projekty, sociální podniky a společnosti přátelské k zaměstnancům. O vítězích rozhodovaly odborné poroty, v prvních dvou oblastech vybírala své favority také veřejnost prostřednictvím internetového hlasování.

V oblasti inovací přesvědčila porotu obec Libňatov s projektem Voda nad zlato. Díky využití prameniště Tomkova studna se letos stala soběstačnou v zásobování pitnou vodou. Tu už nemusí nakupovat a podle prvních propočtů ušetří 80 až 85 procent dosavadních nákladů. Systém doplňují chytré vodoměry, dálkové sledování sítě a elektřina z obecních fotovoltaických elektráren.

Veřejnost dala nejvíce hlasů Regionu Orlické hory za Kačenčinu pohádkovou říši. Projekt láká rodiny i na méně známá místa prostřednictvím místních pověstí a pohádkových patronů jednotlivých obcí. Na tematických stezkách mohou návštěvníci sbírat razítka nebo si díky QR kódům poslechnout namluvené příběhy.

Mezi sociálními podniky ocenila porota společnost EMEDIS z Červeného Kostelce. Zaměstnává přes 70 lidí, významnou část tvoří osoby se zdravotním postižením. Vyrábí zdravotnické prostředky a bylinné produkty, zajišťuje také zakázkovou výrobu. Pracovníkům nabízí individuální přístup a možnost profesního rozvoje. Prostřednictvím společnosti Nakup na dobro navíc podporuje desítky dalších sociálních podniků.

Cenu veřejnosti získal Pivovar Neratov z Orlických hor, který od roku 2017 vytváří pracovní příležitosti především pro lidi se zdravotním postižením. Úvazky přizpůsobuje jejich možnostem, přednostně využívá české suroviny a spolupracuje s místními dodavateli i dalšími sociálními podniky.

V kategorii malých zaměstnavatelů zvítězila hradecká společnost NOHO. Nabízí pružnou pracovní dobu, práci z domova, zkrácené úvazky i služby firemního kouče. Zkušení kolegové předávají znalosti mladším, kteří jim naopak pomáhají s novými technologiemi.

Mezi středními společnostmi uspěl Sklopísek Střeleč z Hrdoňovic na Jičínsku. Každý nováček zde získává mentora, předávání zkušeností ale funguje oběma směry. Firma se věnuje také rozvoji budoucích vedoucích, flexibilitě práce a zdraví zaměstnanců.

Ocenění pro velké zaměstnavatele převzala Škoda Auto za závody v Kvasinách a Vrchlabí. Porotu oslovila propojením péče o fyzické a duševní zdraví s úpravami pracovního prostředí a mezigenerační spoluprací. Zaměstnancům nabízí mimo jiné fyzioterapeutickou a psychologickou pomoc.

Zvláštní cenu poroty získala jičínská společnost SpofaDental, která podporuje profesní rozvoj a flexibilní pracovní podmínky. Psychologickou pomoc poskytuje také rodinným příslušníkům svých zaměstnanců. ■

NA VĚTVI

ADVENTNÍ DOBRODRUŽSTVÍ NA VĚTVI

24 DNÍ. 24 ÚKOLŮ.
JEDNO VELKÉ ČEKÁNÍ NA VÁNOCE.

Větvíkova adventní kniha provede malé dobrodruhy celým adventem. Každý den na ně čeká nový úkol a další krok na cestě ke Štědrému dni.

A co je čeká úplně na konci?
To zatím zůstane tajemstvím.

Knihu zakoupíte na našem e-shopu nebo přímo v areálu Parku Na Větvi.

NASKENUJTE A OBJEDNEJTE ONLINE!

www.parknavetvi.cz